

La mirada introspectiva de La Corda Fluixa

Estrenem la cançó homònima del seu nou treball, 'Mirant endins' | Parlem amb els cantants Oriol Moner i Albert Canal

La Corda Fluixa

La Corda Fluixa va néixer fa tres anys com a resultat del retrobament de cinc amics ceretans d'infància. El 2020 ja van editar el seu treball debut, titulat *In-humà* (Guspira Records, 2020). Davant la impossibilitat de girar el treball pels escenaris, la banda ha tornat a tancar-se a l'estudi per preparar un nou EP, titulat *Mirant endins* (Guspira Records, 2021), que es publicarà demà mateix. Nosaltres, avui, però, us revelem en primícia la cançó homònima, que compta amb la col·laboració de **Keila Elm**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=jDt-1QycDw8>

"Mirant endins" és un cant a la vitalitat. La banda, juntament amb **Keila Elm**, reivindica el goig de sentir-se viu fent una mirada introspectiva cap a un mateix. Una mirada cap a les entranyes del propi esperit per reflexionar sobre les incerteses i el dolor, i afrontar-los com una part indestruïble i inevitable de la vida. En el clip, passejant pels carrers del barri Gòtic de Barcelona, el violí de **Keila Elm** i el banjo d'Oriol Moner cobren presència al ritme de les alegres tonades que tots dos van pregonant. Aprofundim més en aquest nou àlbum que **La Corda Fluixa** està a punt de publicar, de la mà dels seus dos cantants, Oriol Moner i Albert Canal.

Com van començar amb La Corda Fluixa?

Oriol Moner: Som amics de la infància. Quan teníem 13 o 14 anys, vam fer un grup amateur que es deia **Per Al Clatell**. Era bastant desastre i cadascú va fer el seu camí fora de la música. Hi

va haver un moment, però, en què l'Albert i jo ens vam retrobar amb cançons que teníem i vam pensar que ens podríem ajuntar altra vegada. I a poc a poc, es van anar unint tota la resta d'integrants i vam gravar el primer disc. Llavors, pràcticament tots vivíem a Barcelona.

I ara heu tornat a la Cerdanya o seguiu a Barcelona?

O.M: Ara, estem una mica més separats, perquè estem dispersos per llocs diferents com Mataró, la Cerdanya o Sant Joan de les Abadesses, per exemple. Al final, som un grup d'amics que no som músics professionals, però fem música plegats per passar-nos-ho bé.

Com és que us heu decantat per fer un EP en comptes d'un treball de la llarga durada com 'In-humà'?

O.M: Després del llançament d'*In-humà*, teníem programada la gira, però, amb la pandèmia, va caure. Només vam fer quatre o cinc concerts. I com que teníem cançons noves, vam pensar que era una bona idea posar-nos a gravar. El pressupost no era gaire alt, i només ens va donar per enregistrar quatre cançons. Finalment, ho vam ampliar a quatre cançons més després de parlar-ho amb la nostra discogràfica. Però no ens tanquem a tornar a fer en un futur un treball amb 12 cançons.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=dYSCjwYDxbk>

Les melodies enganxoses i l'esperit optimista és un dels trets d'identitat de 'Mirant endins'?

Albert Canal: Nosaltres intentem no defugir d'allò dolent ni d'allò bo que ens toca viure. Agafem tots dos cantons per treballar-los i seguir avançant. L'optimisme, per nosaltres, no és pensar, quan estem fotuts, que tot anirà bé i voler passar de pressa aquell moment. És endinsar-se ben bé en la merda fins a trobar-te a gust. No fugir de sentir pena, ràbia o qualsevol emoció que tinguis catalogada com a dolenta. Gaudir d'estar content i d'estar trist de la mateixa manera. La finalitat del grup és mostrar aquest gaudi davant la vida.

O.M: De fet, en relació amb els estats d'ànim, hi ha dos tipus de cançons. Les meves aposten molt més per un caire terapèutic i introspectiu. En canvi, les de l'Albert, són molt més optimistes i toquen temes i experiències pròpies.

Quins grups us han influït a l'hora de crear la vostra sonoritat?

O.M: Bevem de molts llocs diferents. De fet, els meus referents i els de l'Albert ja són diferents. Jo, personalment, tinc com a referències el grup australià **Sons of the East** o el folk-rock de **Mamford & Sons**. Però també bec de grups radicalment diferents, com per exemple **Oques Grasses**. Són bandes amb un contrast molt gran, però, alhora, em donen un punt d'unió per poder transmetre el que vull.

A.C: En canvi, jo sempre he escoltat molt més l'escena del rock nacional, amb grups com ara **Leiva**.

D'on ve la idea d'incorporar un banjo a una música pop de caràcter festiu?

O.M: Doncs precisament ve d'una de les influències que et comentava abans. **Sons of The East** tenen un banjo i, des de feia temps, ens cridava molt l'atenció. La meva parella me'n va regalar un i vaig començar a fer classes per aprendre'l a tocar. I quan vam decidir experimentar amb ell en les cançons, vam descobrir que li donava un contrast sonor molt interessant.

A.C: Intentem encaixar el banjo a totes les cançons que podem. D'alguna forma, el banjo forma part del grup i és un dels nostres trets diferencials.

Al disc heu inclòs cinc cançons en català, i tres en castellà. Com decidiu la llengua amb què escriviu les cançons?

O.M: Al final, crec que escriure en català o castellà deriva dels nostres gustos i referents que hem anat absorbint al llarg dels anys. És una decisió espontània i natural.